

מלאכי בית-אריה :

דאריה הבהירה, הנפחדת

א

בגלימתה האפורה טישטשה את זינוקי גופה. בזרמי תפילות-המקהלה ריפדה את התדפקויות דמה, עורה. את שערה הבהיר, הארוך, טמנה במטפחת-הנוזירות הרחבה. את פצעי הירח השט, הזורם, חבשה בעננים אפורים. אך לא את פניה. לא את עיניה. הם הסגירו לי את פחדה הגדול. יראה דאריה את גופה כירוא הברק את הרעם.

עובד הייתי במנזר כטרקטוריסט. מדסקס את כרמי השקדים והגפנים של אחוזת המנזר. מתמכר כל-כולי לעבודה החדגונית. מתמכר כל-גופי ללאותו העיורת. מפקיר את אברי לטילטולי הטרקטור. משחר עד דמדומים, מדי יום ביומו. שאגות דמי הפלואים לא נשמעו עוד לעיני, שפתי בשרי שכך. עיני, צרובות-אבק, כהו. לא חשמל הוצק לתוכן בלילות. מקדים לעלות על משכבי בעליית-הגג, מוגף, בין זמירות הצרצרים, פורש את עייפותי הכבדה, המשפחת, המחשיכה. עד שראיתיה.

ברקי עיניה שוב הציתו את בשרי. רעמיה השותקים פקחו את שפתי. פרמו את עייפותי. ציחצחו את עיני. שוב לא יכולתי להפקיר את גופי לטילטולי הטרקטור, לצרב השמש, לתלמים הישרים. להתמכר לאבק, לזיעה, לרוח. הרוח שוב לא היתה מסתתת אותי. היא אך ליבתני. הלילות לא עוד התיכו את גופי. רק הסיקוהו. זמירות הצרצרים צרבו את כפות ידי. פסקתי לנשום והתחלתי להיות. הכל שב להיות כשהיה. כל שביקשתי לעצום, שב-נתגלה. אני. בשרי. מרוצי הארוך. גדרותי. נטרפתי תשוקה גרזנית לפרוץ את כלאה.

ב

החילותי לבוא לתפילות-הערב של הנוזרות. בית-תפילתן אפלולי. מרבדים רפים יעטו את רצפותיו. זוגיות כהות, צבעונית, מכסות את החוץ.

באתי כדי לראות את דאריה. מדי ערב הייתי יושב בקצה האולם, בתוך שירת המקהלה, בין שתיקות הקירות, מאחרי גבה של דאריה המתפללת, המתכסה, מצליף בעיני את גופה המוגף.

בתום התפילה היתה נבלעת בין אחיותיה. היא חשה בסכנה. פחדה התאפל. לשווא ביקשו עיניה לכלוא את צריחותיהן. הקפידה והחמירה בכסותה ונמנעה מהיראות אל. מהפקיר את גופה, סתירפניה, למבטי הצורבים. נבלעת היתה בין הנזירות השבות לחדריהן, ואני הייתי נותר לבדי בבית-התפילה האפלולי. דממתו לעגה לי. האיקונים הביטו בי בשלווה חמורה. או אולי התעלמו ממני כליל. הרפנתי ראש. חלל האולם היווה עלי את שקטו. שיירי התפילות ניגרו על בשרי, שפתי החרבות. אבל דמי לא חדלו לפרוץ, להטיח בעורקיהם, לזנק. שב הייתי למיטתי בעליית-הגג והוזה כל הלילה על דאריה העוגנת במיטתה, לטופת-רוחות.

מפחד גופה הצטרפה דאריה למנזר. דאריה הבהירה. הנפחדת.

ג

אותו יום הביאה לי דאריה את ארוחת-צהרי. יום-יום הביאה לי אחת הנזירות את סעודתי לכרם. דאריה לא נמלטה משליחות זו.

נפחדת באה. הרוח סערה וגלימתה נלפדה בה. זינוקי גופה נגלו לעיניה, לעיני חשתי בגופה הגזאה. חשה. עיניה ביקשו חנינה. אבל אני הייתי שופט אכזר. לא שעיתי לפחדה, לתפילותיה בערבים, לדממת בית-התפילה. רק לקילוחי בשרי, לזיקוקי עיניה.

פרשתיה על הרגבים. פרצתי את כלאה. גילגלתי את רעמיה שעמדו אצורים ימים רבים. גוללתי את האבן מעל פי הבאר. הגרתי לחפשי את דמיה. לאור השמש. לעיני השמים. לאוני הרוח שליבתני. הפשטתי את פחדה מעליה. עריתי את גופי, עיני, אל גופה, עיניה. כערות הגשם את דמעותיו אל האדמה החרבה, הסדוקה. כצבוט גרגרים מקלח-תירס צבטתי את אבריה. גרגר-גרגר.

פחדה היה מוטל לידה. קמוט, קרוע. גלוי. לשווא ניסתה ללבשו. לשווא ניסתה למלמל לאלוהיה, לקדושיה. בשרה נגלה לעיניה, לשמש. להרים הגבוהים. לסלעים הכבדים. עלה על גדותיו, הציף את ידי, פי, בטני. דמינו ניגרו ללא מעצור. משתאה פרץ שערה את מטפחתה ושטף את כל הגיא. הלוך וגאה, גאה ולטף את כפות רגלי ההרים.

אחר-כך הזלפתי עליה גשם. קרעתי את הברקים וקלעתיים לשערות ראשה. לראשונה לראשונה רגעו עיניה, כבתים לאחר גשם. לראשונה רגעו סלעיה. רוחותיה. שמיה. לראשונה היו אלוהיה.

לראשונה שרה דאריה, בערב, בתפילת הנזירות.

ד

דאריה לא עזבה את המנזר. ניסיתי לדבר על לבה שתעבור לעיר הסמוכה. הבטחתי לעזור לה. למצוא לה מקום-עבודה, דירה. שובי אל החיים, אמרתי לה בלילות, כשנפגשנו בסתר.

הרי פחדך נקרע, אמרתי. למה תוסיפי להיטמן במנזר, בתפילות, בגלימה? הארנים לכדו והשיטו את הרוח, הלאה, אל ארנים אחרים, מעל לאזניים אחרות. אתה ידעת את גופי, ענתה דאריה. לא את סודו. סוד גאותו. אני, אני בלבד, בקרקעיתי אחוש בסודו האיום. בכוחו הבורא. בחיים הפבושים בתהומו, המבקשים לפנות. לנבוע. אני, על-כרחי אחיה. על-כרחי אוסיף לנשום. בכוחי, בשלטוני, לא להצמיח חיים חדשים אלה שבי. בעמקי דמי אריח את הילדים המבקשים לנבוט, אמרה. אך אני לא אבראם. לא אטילם לחיים אלה. לשם מה אבראם. לשם מה אכפה אותם לנשום, חזרה ואמרה. לכן הצטרפתי למנזר, לכלוא את כוחי הנורא הזה. המבעבע מכל גופי. לך, עזבני. בכתה. השב לי את כסותי. השב לי את מותי. על-כרחך ברוא תבראי, אמרתי לה. על כרחך תפחי נשמה. לא. נאנחה דאריה. אני אחסום את גופי. אכביד את אזני. אמית את ילדי. לך, עזבני. הסר את עיניך מעל גופי.

לא ידעתי מה אומר לה. הן אף אני, פעמים, מאסתי בחיים אלה. אך על הרוב עייף הייתי או טרוד מחשוב על כך. ביקשתי להראות לה כי טובים הם. לקחתיה אליהם, אל החיים, חיי. לימים אחדים גלוותה אלי דאריה. לקחתיה אל הרחובות השוקקים. אל שעשועי האנשים. אל עצלתי-דוכני-הקפה. אל צחוקי הפעוטות. הראיתיה את עמל האנשים ונועם עייפותם. שובם הביתה. סעודותיהם הערבות. שנתם העמוקה. הראיתיה את הגשם המזוה על הכבישים, הדרדרים, לוחות-המודעות. הכל עצוב כל-כך, אמרה דאריה. צבעתי לפניה את חלומותי, תקוותי. שרתי לה את שירי. הולכתיה אל הטל. אל ספסל-הגנים. סיפרתי לה על ארצות רחוקות. על עננים כבדים ועל עננים קלילים. פתחתי את מקלט הראדיו. קניתי לה את כל העתונים. כה עצוב, כה עצוב. חזרה ומלמלה. חזרה וייבבה.

ה

היא עמדה לחזור למנזר. ואני לא ידעתי אנה אקחנה עוד. מה להראותה עוד. בערב האחרון הלכתי לבקר את אמו של רעי. זה רעי שנשרף לעיני במלחמה. דאריה גלוותה אלי.

ישבנו שלשתנו במטבח. האם ערכה את השולחן והגישה לנו ארוחת-ערב. הבת פרטה על הפסנתר בחדר הסמוך, פרפרים-פרפרים. האם, כדרכה, דיברה בבנה, באינו. אנחנו לעסנו את סלטי-הירקות ונגסנו מפרוסות-הלחם. אני לא סיפרתי לה מעולם כי שרף שורף בנה, גופו בתוך עיני. בין שאון הלעיסות והנגיסות

פיפה המוות. מפי האם. מהכתלים, מעיניה הדלוחות. קולות הלעיסה שרטו את צלילותו. ביקשנו לחדול מלעוס. אך האם הפצירה בנו להוסיף ולאכול וחזרה להטיף את דיבוריה הזוגיים, חזרה אל סיפוריה על בנה, אל שכולה. קולות טחינת האוכל, בליעתו, גמיעות המשקה. צרחו באזנינו כמו ביקשו להחריש את פכי האם. אבל המוות הוסיף לבלב כל הערב, וקולות לעיסותינו, צלילי הפסנתר, דאריה, משתרגים בו.

צלולים יצאנו אל הרחוב. הומה היה כתמיד. האנשים התרוצצו בו בין האלדתם למותם. מכוניות דהרו על כבישו. יש שהגיעו אל מחוץ־הפצם. יש שלא הגיעו. יש שהגיעו ויצאו שוב. יש שסובבו והלכו, סובבו והלכו. דאריה הטתה ראשה על כתפי. כה יפה. כה טוב... דמעותיה סימאו את חלונות־הראווה.

באחוזת־המנזר הרתה לי דאריה. העברתיה לדירה קטנה בעיר הסמוכה. היא הכינה לילדה בגדי־צמר. אני נסעתי אל אהובתי. היא נותרה עם צידוק חייה.